

Julie

„Tak, mládeži, ještě se zkuste chvíli soustředit, dáme si to naposledy a pak už se můžete rozprchnout,“ zavolí nesmlouvavým hlasem paní Košková. Je to drobná energická a vždy perfektně upravená dáma, která se většinu času usmívá. Zároveň nás vždycky dokáže motivovat k výkonu a nějakým zázrakem z každého vydoluje poslední zbytky sil.

Pustí pomalejší písničku a první dva páry zkouší nacvičenou sestavu. Pavlína s Petrem se trochu trápí, pořád zastavují a dohadují se, zato Janě s Jakubem to jde překvapivě skvěle. Jakub začal tančit teprve před měsícem, ale nakonec jsou jediným párem, který dnešní tréninkovou sestavu waltzu dotančí až do konce, aniž by se zastavil. Oni se snad dokonce ani nezadýchali!

Paní Košková pochválí všechny, ale podle jejího potěšeného pohledu na Jakuba s Janou tuším, že i z jejího profesionálního hlediska se jednalo o skvělý výkon. Všichni tleskáme těm, co mají pro dnešek už dotrénováno a můžou vyběhnout do teplého, skoro letního odpoledne, a sami se chystáme na svůj poslední tanec. Ještě nejsme ani v půlce sestavy, když si můj partner Marek splete levou nohu s pravou, dupne mi na palec, až se mi zuje bota a při mém následujícím kroku odlítne někam daleko pod stůl. V duchu spílám Markovi, doslova zuřím, když lezu po kolenou pro ztracenou botu, a snažím se nebrečet. Ten... Polykám nadávky i slzy.

S Markem jsem začala tancovat před dvěma lety a prakticky celou dobu narážíme na jeden jediný problém. Je o dva roky mladší, takže z mého pohledu úplný tele. Nerozumím si s ním, nechápu jeho humor a on nechápe ten můj. Navíc nemá v tancování žádný ambice, na trénink chodí proto, aby blbnul s klukama, a to mě vážně vytáčí. Jenže kluků je v tancování zoufale málo. Když jsem s tancováním před čtyřmi lety začínala, dlouho jsem byla bez partnera. Často jsem tancovala sama a ještě častěji s mojí nejlepší kamarádkou a zároveň spolužačkou Luckou. Musely jsme se proto střídat, kdo bude kdy partner a kdo partnerka. Pak jsme se obě dostaly na víceletý gympl a Lucku začala bavit spíš keramika a dala mi košem.

Nikdy nezapomenu na to, jak obrovskou jsem měla radost, když mi jednoho dne paní Košková přivedla na trénink Marka. Nervozitou si tehdy kousal nehty a lezlo mu triko z kalhot, ale byl to opravdový taneční partner.

Než si tu zpropadenou botu nasadím, poslední písnička končí a s ní i náš trénink. Rychle na sebe hodím letní šaty na ramínka s potiskem ovoce a vpluju do bílých páskových bot bez podpatku, ale nejdu si pokecat s holkama jako obvykle. Ani nevím, jak mě to napadlo a kde jsem vzala kuráž, ale rychle mířím k východu, kde odchytím Jakuba. „Kubo, prosím tě, počkej, chtěla bych se tě na něco zeptat.“

Jakub se zastaví, přehodí si tašku na druhé rameno a usměje se: „No?“

„Nechtěl bys zkusit tancovat se mnou?“

„Jasně,“ odpoví Jakub bez zaváhání, „tak v pondělí na tréninku?“

A já řeknu prostě „jo“.

Až doma po koupeli a večeři mě napadne, že bych nejspíš měla někomu říct, jak jsme se s Jakubem dohodli, minimálně paní Koškové, ale zůstane pouze u myšlenky, protože záhy rychle usínám.

V pondělí se probudím brzo. Venku je sice už světlo a ptáci řvou, ale v bytě je úplný ticho. Vzpomenu si, že mě vlastně probudil sen. Sen, ve kterém jsem měla blond vlasy do pasu a tančila jsem na rozkvetlé louce. Vylezu z postele, zajdu si do koupelny a při čištění zubů na sebe kouknu do zrcadla. Vlasy blond nepřipomínají ani náhodou, mamka říká, že jsou plavé, ale mě neuchlácholí, za mě je to jasná barva šedé myši. Jsou ostríhané těsně pod ramena, a i když bych si přála mít je delší, mám jich moc a špatně se pak udržují. K tomu mám malý nos posetý pihami a nevýrazné rty. Vyplážnu na sebe jazyk. Když se vrátím do pokojíčku, abych se nachystala do školy, zaplaví mě vlna nervozity. Koneckonců stejně jako včera i předevěřem. Už od pátku jsem celá roztřesená z toho, že jsem se Jakuba fakt zeptala, jestli by se mnou nechtěl tancovat. Třeba si to ještě rozmyslí, prolítne mi hlavou. Abych zaplašila obavy, zbytek rána strávím učením hlavních měst států Afriky.